

Sygn. akt V CO 222/20

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa S. N.

przeciwko E. N.

o rozwód,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 30 listopada 2020 r.,

wniosku Sądu Okręgowego w C. o oznaczenie sądu właściwego do rozpoznania sprawy o sygn. akt I 1 RC (...),

odmawia oznaczenia sądu, przed który należy wytoczyć powództwo.

UZASADNIENIE

Pozwem z 29 września 2020 r. Powód S. N. wytoczył powództwo o rozwód przeciwko E. N., podając iż Powód zamieszkuje w Holandii, przyjeżdżając kilka razy do swojego rodzinnego miasta C., a Pozwana zamieszkuje w Wielkiej Brytanii. Jako własny adres do korespondencji wskazał adres w C..

Postanowieniem z 20 października 2020 r. Sąd Okręgowy w C. zwrócił się do Sądu Najwyższego o wyznaczenie sądu właściwego miejscowo do rozpoznania sprawy, albowiem powódka zamieszkuje w Holandii, a pozwany w Wielkiej Brytanii.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 45 k.p.c. Sąd Najwyższy oznacza sąd, przed który należy wytoczyć powództwo, jeżeli na podstawie okoliczności sprawy nie można ustalić właściwości miejscowej.

W sprawie głównej (o rozwód) właściwość miejscową (wyłącznie) należy ustalić zgodnie z art. 41 k.p.c. Stanowi on, iż powództwo ze stosunku małżeństwa wytacza się wyłącznie przed sądem, w którego okręgu małżonkowie mieli ostatnie wspólne miejsce zamieszkania, jeżeli choć jedno z nich w tym okręgu ma jeszcze miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu. Z braku takiej podstawy wyłącznie właściwy jest sąd miejsca zamieszkania strony pozwanej, a jeżeli i tej podstawy nie ma - sąd miejsca zamieszkania powoda.

Sąd Okręgowy w C. nie dokonał w niniejszej sprawie odpowiednich ustaleń co do miejsca zamieszkania lub zwykłego pobytu stron.

Oznaczenie przez Sąd Najwyższy, w trybie art. 45 k.p.c., sądu właściwego do rozpoznania powództwa, będzie uzasadnione dopiero w razie jednoznacznego stwierdzenia na podstawie zebranego materiału dowodowego, że żadna ze stron nie ma miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 25 k.c.) i nie jest możliwe ustalenie właściwości miejscowej sądu na podstawie art. 41 k.p.c. W konsekwencji Sąd Najwyższy stwierdza brak podstaw do oznaczenia na podstawie art. 45 k.p.c. sądu, przed który należy wytoczyć powództwo.

Sąd Okręgowy w C. ograniczył wniosek do lakonicznego stwierdzenia o zamieszkaniu stron poza granicami Rzeczypospolitej, co nie jest wystarczające dla stwierdzenia zaistnienia podstawy do oznaczenia sądu na podstawie art. 45 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego podejmowanie się w oparciu o akta sprawy próby odtworzenia motywów przyjmowanych przez Sąd Okręgowy jako szczegółowe uzasadnienie decyzji o wystąpieniu na podstawie art. 45 k.p.c. z wnioskiem o oznaczenie sądu właściwego.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw